

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 126/06
13.04.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Дражића, председника већа, Власте Јовановић, Јелене Боровац, Биљане Драгојевић и Браниславе Апостоловић, чланова већа, у парници тужиље АА, коју заступају АВ и АВ, адв., против туженог Радио телевизије Србија, Београд, кога заступа БВ, адв., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Окружног суда у Новом Саду Гж.535/2005 од 10.11.2005. године, у седници већа одржаној дана 13.4.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Окружног суда у Новом Саду Гж.535/2005 од 10.11.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Правноснажном пресудом Окружног суда у Новом Саду Гж.535/2005 од 10.11.2005. године, одбијена је жалба туженог а пресуда Општинског суда у Новом Саду П.5199/03 од 4.11.2004. године потврђена у побијаном усвајајућем делу, којим је поништено решење туженог ЈП Радио телевизија Србије броја 054027 од 12.6.2003. године којим тужиљи АА престаје радни однос као и решење туженог броја 058423 од 11.7.2003. године и тужени обвезан да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 24.100,00 динара у року од 15 дана.

Против наведене правноснажне пресуде Окружног суда у Новом Саду тужени је у законском року изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу чл.386. ранијег ЗПП који се примењује на основу чл.491. ст.1. и 4. ЗПП ("Службени гласник РС" бр.125/04), Врховни суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл.354. ст.2. тач.11. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је била запослена код туженог на радном месту редитеља у ВВ. Дана 12.6.2003. године тужени је донео решење броја 054027 по којем је тужиљи престао радни однос код туженог због технолошких, економских и организационих промена код туженог, и да ће јој бити исплаћена отпремнина у висини 5 зарада које је остварила за месец који је претходио месецу када је решење донето. Ово решење, којим је тужиља проглашена технолошким вишком тужени је донео с позивом на Програм решавања вишкова запослених. Дана 11.7.2003. године тужени је донео ново решење пословни број 058423 којим је измењен први став решења од 12.6.2003. године на тај начин што је утврђено да је тужиљи престао радни однос дана 11.7.2003. године а након што јој је отпремнина исплаћена. Наведени Програм за решавање вишкова запослених (тзв. социјални програм) броја 101431 од 7.3.2003. године је, као предлог, поднео генерални директор Управном одбору туженог, који на XV седници Управног одбора 27.3.2003. године није у целости прихваћен, односно није прихваћен део социјалног програма у ком се утврђује који запослени представљају вишак запослених код туженог, и наведено је да ће коначан списак запослених који представљају вишак бити утврђен од Управног одбора на следећој седници. Међутим, списак запослених који представљају вишак, а о коме Управни одбор није донео одлуку у смислу усвајања, је истакнут на огласну таблу код туженог. Коначан списак запослених који представљају вишак није донет на наредној седници Управног одбора туженог а ни пре дана 12.6.2003. године када је донето оспорено решење о престанку радног односа тужиље код туженог. Више синдикалних организација код туженог су истицале примедбе и изјашњавале се поводом наведеног социјалног програма, предлажући да се исти уклони са огласне табле туженог, јер није у потпуности усвојен на седници Управног одбора, те да се не могу примењивати ни његови саставни делови, и да исти није у складу са одредбама Закона о раду који регулишу ову материју. Након престанка радног односа, тужиља је с обзиром да није испуњавала услове за старосну пензију била упућена на тржиште рада где јој је признато право на новчану накнаду а привременим решењем РФ ПИОР од 30.4.2004. године утврђено јој је право на старосну пензију почев од 9.4.2004. године.

С обзиром на овако утврђено чињенично стање, правилан је закључак нижестепених судова да Програм решавања вишкова запослених, односно тзв. социјални програм туженог, на основу ког је и донето решење о престанку радног односа тужиљи, па и решење којим је измењен датум када тужиљи престаје радни однос код туженог, није донет у складу са одредбама Закона о раду. Наиме, одредбама Закона о раду која регулишу вишак запослених (чл.114. до 119.) решењем у коме тужени је остварио старосну пензију

раду које регулишу вишак запослених (чл.114. до 119.), важећим у време доношења спорних решења, предвиђен је поступак и начин решавања вишкова запослених, као и права која запослени којима је отказан уговор по том основу имају. Одредбама чл.114. ст.2. Закона о раду предвиђено је шта све треба да садржи програм решавања вишкова запослених, односно да исти треба да садржи податке о запосленима који представљају вишак, послове које обављају, квалификациону структуру, године старости, мере којима се стварају услови за њихово запошљавање и рок у коме ће се дати отказ, као и да се тај програм доноси у сарадњи са организацијом за послове запошљавања. Да би програм решавања вишкова запослених био ваљан и донет у складу са законом морају бити кумулативно испуњени сви услови, односно исти мора да садржи све наведено. У конкретном случају, Управни одбор туженог је дана 27.3.2003. године усвојио део предлога тзв. социјалног програма, али не и списак запослених који представљају виша, тако да тај делимично усвојени социјални програм није био ваљан, јер није садржавао податке о запосленима који представљају вишак, како то прописује одредба чл.114. ст.2. Закона о раду. С обзиром на то да програм за решавање вишкова запослених није био ваљан, следи и да решење туженог од 12.6.2003. године о престанку радног односа тужиљи није законито, као ни решење туженог од 11.7.2003. године којим је само измењен датум када тужиљи престаје радни однос код туженог.

Сходно изложеном, правилно је побијаном пресудом усвојен захтев тужиље и поништена решења туженог од 12.6.2003. године и 11.7.2003. године као незаконита, а образложење побијане пресуде садржи у свему правилне и аргументоване разлоге које у целини прихвата и Врховни суд.

Лишени основа су ревизијски наводи туженог да је спорно решење законито а донето на основу програма решавања вишкова запослених који је Управни одбор туженог усвојио, јер предметни програм решавања вишкова запослених броја 10141 од 7.3.2003. године на бази кога је донето оспорено решење, Управни одбор у делу који се односи на утврђивање који запослени представљају вишак, није био усвојен.

Одлука о трошковима поступка је правилна и довољно образложена.

Са изложених разлога, Врховни суд Србије је на основу чл.393. ЗПП, одлучио као у изреци.

Председник већа - судија

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дм